

פרק שבוע עפ"י השפט אמרת

178.18 N. 10

תרכז

פרק קרח

Digitized by srujanika@gmail.com

(גנלא הא מאר) בחיה וועודים די כו' לבר נתקנא. אונ
ויזודע שאין שום אדם יכול לגשוש
הקדוש רק על די שהבדיל הקדוש
לקרבם אלוי. מAMILא היה מבין
בן נבון בדרכו זה להיות בטול או
אם היה כל אדם זוכה כפי מעש
כח לשם בריה לגשת אל עבד
כני'ל.

3

גניזה, ירושלים

(א-ה-ו)

בבחיה ועוגנים ידי כו' לברך נתנו לנו. אבל אם היה
যিওדוע שאין שם אדם יוכל לגשת לעבודת
הקדוש רק על ידי שחדריל הקב"ה הליים
לקרבתם אליו. מAMILIA היה מבון ומאמין כי
בן נכון בזורך זה להיות בטול אל הכלל. כ
אם יהיה כל אדם זוכה כפי מעשיו לא ייחיד
כח לשום בריה לגשת אל עבדות הקודש
השאלה

קנאה כו' מוציאין את האותים מן העולם¹⁶.
וללמרג מקרית שנטנקא כי מי שדבר בפנימיות החיות ממילא יש לו דבריות לכל ישראל ישראל כי בשורש מיתרדים כל בני ישראל. וזה שכחוב בגמורא בשבת¹⁷ בגירני כל זמן שאעמדו על רגלי אחד אמר גירני כל התורה כו' ואמר לו היל ויקרא אלמוד כל התורה כו' פירושה כי כל התורה היא פירושה כו'. כי כל התורה להיות האדם דבוק בחיות הפנימית והיא התורה. כי כל הנבראים מאותיות התורה, במנו שכחוב¹⁸
באורייתא ברא קדשא. ברין וזוא עלמאן וכן שמעתי מאא"¹⁹ מועל' צלה"ה על פסוק בראשית כ. כה פקוד יפקוד כו' והעליהם ברוך עצמותיו כו'. כי להיות דבוק בפנימיות הווא בתינת יוסף שומר הבנית והיפוך כתיב (משל)
ד. לרקב עצמות קנאה כו' עכ"ד בקיורו והוא כנ"ל כי העיקר להיות דבוק בפנימיות התניות והוא פירוש זכירה דכתיב (במדבר טז) לעמץ תזכרו במנו שכחובי במקומם אחר²⁰.
2. ואו באמת כל מעשיו וכל החומיניס הכל אחד. כי השורש הווא נקודה מוד' יתרבור מהן מלמעלה מהזמנן. וזהו שכחוב שלימוד כל התורה כו' רגלי אחר. והוא להמשיך בחינתן אחותות וחיבור גם להוריגיות. והшибו על ידי אהבת ישראל כנ"ל. וליחסו קנאה יוכל מוצאיין מן העולם פירוש שלא יוכל להתקיים בתוך העולם שהעצה רק להתרחק בנקודת הדעת הנעלמת שבעולם הזה נסתתרת כנ"ל.

(ט' נז'ר הגדלה)

י אבא אמר שמואל שלש

12 אמר רבי אבא אמר שמואל של שמעון תלמיד בח
שכמי כי כתוב גלל גללו אמרים ולכה במונח. אמרת לך כנהושת הילל
דבורי אלדים וויז, ולהיכבה ביבת הילל. ומאריך שאל
אלא ואלה ורדי אלדים וויז מנו יוט ביה הילל לקטע עלפה
במונח – מופע שונחן געלוכין זיו, ושונח דמיין ודרבי בית
שכמי. ולא עד אלא שמקידמן דרי בית שמאי לדיבריך
(עדיקון יג עז').

7

2

על פישוטו יש למלמד דרך איש הדש
בעבודת הבורא כל שעלה מורינה
וותה. יודע השיבות כל דבר קטן. שחר
משה רבינו ע"ה שהיה כמו מדריכות
למעלה מהם הבן חביבתו בחינת הלויים
שנינו להם מות' יתרבור. והם התחנשו.
זה להזראות להם על אשר אמרו ונזכר לע^ז
מדוע תחנשו כי הראה להם כי אף על פי
שוכבה לבל אלה ומדריכות הבב בעיניו כל
בר קטן וגורול בעבודת הבורא ולכך זכה
כללו וזה לאפוקי הם שמיד ולו לשלו
שליהם וביקשו יותר:

הקדוש' בון קדוש לוי טהורה. כי קדוש והוא מוחלטן. וטהור בא מעובדו להחות הטומאה במנו שבתובו (איבר י, ז) מי יון עזיר מטמא⁸, וה' יתברך בחר באחרון הכהן⁹ להיות קדוש מרchrom הוא וורעו עד סוף כל ההורות. ואין מה מעבוזתו רק מה שנען לו ה' יתברך. וכן כתבו בספרים¹⁰ על עבודות מתנה אתן כי כוונתכם (מדרבין י, ז) שהם נשמרם מה' יתברך שלא יבואו לידי שום טומאה כלל. ועל ידיים נ麝 קדושה לכל ישראל. ומה שאמרו (כמorda ט, ג) בולם קדושים אמרת היה אבל היה בכח שודוקים באחדות הקדושה על ידי אחרון בון גודל שנקר א קדוש כמו שבתוכו¹¹ (צדחי א, ב'ג) ויבدل בו קדושים. וזה אמר משה רבינו ע"ה (מדרבין ט, א) ואחרון מה הוא כי כל שבת אחרון שהיה מוקן לקבל השפעת קדושה מה' יתברך בעלי שנייה. במנו שבתוכו (מדרבין ח, ז) ויש בן שלאל שנייה¹². אבל לא לשתחף בה עצמותו כי ידע תמיד שהו רק כל מוקן לקדושה ה' יתברך. ולא היה טעם כלל לנקנת קרח כי אדרבא בגין אהרן הוא הביטול למגורי וזה שבתוב ואחרון מה הוא כ' . וגם אמר (מדרבין ט, ט) המעט מכם כי הבדיל כי. שלל ידי שהה קrho טועה והשׁב

፳፻፲፭ ዓ.ም.

ו. התייחס. וזה פירש זכויות, ו' כבוד' (פחים), על
ט. לעמץ תזכרו במושבחתני במקומות אחריו.
ו. ואנו באמות כל מעשייך וכל הזרננים הכל
אחד. כי דרשך הוא נקודה מה' יתברך
למעלה מהזמן. והוא שכתוב שלימוד כל
התורה כי' רgel אחד. והוא להמשיך בחינת
אחדות והיבור גם להרגילות. והשיבו על
ידי אהבת ישראל בנ'יל. ולהתפרק קנאה
מושגיאן מן העולם פירש שלא יוכל
להתקיים בתוך ההעולם שהעיצה רק
להתפרק בנקודה הנעלמת שבעולם זה
נטהרת בנ'יל:

6

במשנה^ו: כל מהלוקת שהוא לשם שמים סופה להתקאים זו מהלוקת הלא
ושמאי ושאינה לשם שמים זו קרה וככל
עדתו, דריש' ב' דרבים בעבודת ברורא אחד
על פי הדרין מי שמישר כל מעשיך וווכחה
ברינו. ואחד על פי חсад הבורא. פירוש
שוווכה במעשיך שיעשה ה' יתברך עמו
החסד. וגם שיכל לקלח חסד עליין שלא
לבוא על ידי זה ושלוט להתנסאות
בחסדו. וכן איזה איש מנהגה עמו הקב"ה
להבחינת החסד. והוליט בדין^ז. אך באמת
עולם חסיד יבנה נחלים פט. ו אין אפשר
להתקאים בדין כמו שאמרנו זיל^ז עליה
במחשבה במידת הדרין וזה שאנן העולם
מתקיים ושיתף עמו מידת הדרין בלבד. והטעם
אפשר להתקאים כמידת הדרין בלבד. ובכן יש בו
כי העולם הזה אינו בשלימות ועל כן יש בו
חרון. ובכוננה ברא ה' יתברך בן שלא
לחיות הקיום בשלימות בעלי עוזר עליין. וכמו
בגשמיונות נברא עד עפין פרוץ^ז כדיוע שמאג'י
רוחות העולם טחום וצד עפין פתחו הכל
להירות שאנן לעולם קיומן מצד עצמו. אך
הקב"ה הוא שלימות העולם. וזה בחינת
שבת קודש שנקראת שלום^ז בידוע בוזה
הקדוש^ז בערבע שבת בין השמשות נבראו
מייקין ורצו לשלוות בעולם רק שהקב"ה
השפיע קורשת שבת קורש ונשבתו המייקין.
והיינו שסוף ימי המשעה הוא בתשרון
ז שחר הרשלימות. ועל זה אמרו מה היה
העולם חסר מנוחה פירוש השלימות ובא
שבת והשלים. ופירוש הענין שהשבת
מעלה כל הבריאת לשורשו והתחלה.
نمצא קודם קודם שבא הגמר שוויה שלט
המייקין בין שחוגמר חסר בא שבת ומעלה

בְּרִמְמָב [תְּרִמְמָב]

בוקר וירדע ה' בוי אשר יזכיר בו' (בנזכר ט', ז). הגם כי כבר בחר ה' יתברך באחרון. רק בכל יום יש בחירה חדשה. כמו שבני ישואל מקלין בכל יום מלכוחו יתברך. כמו כן כביכול הקב'ה בכל יום בוחר בני ישראל ובמנגיגיהם. וכן כתיבי (ודיטס ט, ז) את ה' האמרת הימים וה' האמירים. וזהו בא כל יום ויום ובכל יום שורה חוט של חסר על בני ישראל במושבותם (וחילט טב, ט) יומם יצורו ה' חסדו והוא בחינת אהרן הכהן ממש² שהיה כל' מוקן בעבור בני ישראל, וזה שורמו³ שהקל קרה על מצות ציצית כי הצעיצה הוא אותו החוט של חסר והוא בחינת אהרן ואיתא⁴ בזכות שאמר אברם אבינו ע'ה אם מחות כ' בראשית ד' ט זכה זכה לתנות תכלת והוא נ' ללהיות חל' חן ורצין על אותה נקודה משוחה שמצוות תמיד בבני ישראל חן רב חן מעט. لكن הקידומו מצות ציצית בכל יום קודם ה' התפלין שהוא לעורר חסר אל מכמו שבתו (וחילט מה' ח' מה' יקר הסדר כ' בצל בגניך ייחסון. אחר כך תפילה. וכ' המצוות הם בחינת משה ואחרון שלח אורך ואmort⁵ (וחילט טג, ט). והם שכל בני ישראל נשען עליהם ומתעורר זכותם בכל יום. וזה שהראה להם משה רכינו ע'ה כי אין אחין איש פרט' במקרא אבל הוא כל' מוקן לבני ישראל כשם שבוקר ואורם דברים שיש בהם קיוס העולמים בן אהרן חן גROL. וזה היה גם כן אותן מתחו יפרח (במדרש יט' ט' שמי שצעריך לעורר החיים בעולם איזנו יכול להיות רק על ידי שהוא מתחילה ברייאתו כל' מיוחד לה. וזה בחינת בחירות. כמו שכתו במדרש⁶ אשר תבחר ותקרב (וחילט ט, ט' כ'). יש שבחרו ויש שקיבלו עיש פרשת במדubar. ופירוש בחירה הוא בעצם. וקיים על ידי מעשים שלו במושבותם מעשיך יקרובן. ואחרון בחר לו ה' יתברך ואחר כך נתקרב גם כן אחר שעשו בני ישראל מגדה⁷

(ר' גמלן)

על אהון. אבל באמת אחרון זהה חיכה הרבה
ריבים ונחתלו אחר החטא למעלה
מןוריה שדחתה להם בקבלה התורה. וזה
רמז המדרש^ט א' בחשע מkeit עוז (משל יט.
ט). ואלה ג' הבחינות בת אחות אם הם
עצמים בחינת ג' رجالים. כמו שהייתה ברור
המודרב בר הוא לעולם שצעריך איש ישראל
لتיקן אלה י' הבחינות להאל מליטר הרע
ויטרא אחרא בחינת צייאת מצרים וחירות.
ו/ ואחר בר' לובות לתורה בחינת רוח. ואחר
בר ציריך לחודש איזוז תיקון בעולם שעיל זה
נשתלח הדארם. ויש לכל איש ישראל חלק
בזה. על ידי תפלתו ותשובה יוכל אפילו איש
פושט לעורר איזוז תיקון בחינה המיזוחת
אליו כל חד לפום שיעורא דיליה. והנה
בתיב (NUMBER ט.) ויקח קrho ואתפלגו^ט. כי
משה ורביינו ע"ה היה בחיר שבגביבאים וביטל
עצמוני לבכל ישראל כמו שכחוב (טיטס ג, ז)
מורשה קחולת יעקב שהכניס עצמוני לפ' מזב
טן כל ישראל. ובשידרו בני ישראל על ידי
החתא ממדרגיהם הבוגרים משה רבינו ע"ה
עצמוני בחור הכלל. ורק ברוב חכמה שהייתה
בו החזק בו ולא רצה לבטל עצמוני אל
הכלל ולכך בחר בו הז'

שפט קרת אמרת ד. ז. י. א. ג. ג. ר. י. א. ג. ג. י. א. ג.

בפסוק (במדבר טז) **המעט מבם**, והזה ליה
למייר לבם¹³. אכן זה הדוק התי-
חטה של קרת שבות¹⁴ (שם א) יקח קרת. כי
זהו נגעה לגורמו¹⁵. ובאמת עיר-
בחירת אהרן בדין גודול היה ואוחן מה' שם
א) כי לא היה לו שום פניה רק לקלב
השפעת קדושה מהברוא יתברך לבני
ישראל לנין בדור בו ה' יתברך להיות בדין
משרת. וכל המומנה על כל ישראל צריך
שלא יהיה לו שום נגעה בעצמותו כלל.
ומזה עצמו הראה לקחה שאינו ראוי להיות
כזה, וגם הבדלה ריאשונה שהבדילו להיות
לו גם כן יהיה נאבד ממנה. כי אם היה
בונתו לשמיים להעלות את בני ישראל בפי
עבדותם כמו שבתווב (במדבר טז) לעמדת לפני
הערדה לשורתם. היו רואין כי די להם בזאת
השירות. וזה מכם ולא לכם:

17 י' ויל' בוט והשניים, זה שאמר החובך 'ציריך בתמוך יפה'
שהולמים בביטה זו 'ציריך בתמוך פטרוי האזחן', שמאמר זה הונע
במיון השם איזון בין המתברך לבין המברך והוא מושם בסיס
עלים ולבאים אבל המתרבה הואת נטיעים והוא מועלם
שישיטים ממל' צידנית ר' היה איזון טען ונעשה שושני אלל
בבבוי של איזון שאמרין 'אלערו בענו פנחס בגין איבישען בענין'
ב' ציריך בתמוך יפה', והן מען איזון שהולמים בביטחון דה'
'ימפוחו ואיל מונער לא תפאור', אך כאמור יודה בסיס
הושגנו' (בנורווגיאן ורינגרוודן).

תְּמִימָנָה, תְּמִימָנָה, תְּמִימָנָה.

[תר"ס] 14

איתא' תכלת זומה לים וים זומה לרקיע
ורקיע זומה לבסם הכבוד. נהראה
דধני ג' מדריגות הם לחוכר כל אלה
השלשה יציאת מצרים כמו שכחוב נמדצ'
טו, אנו ה' אלקיים אשר הרצאתם אתכם
וסופו הגואלה היה על הים כמו שכחוב שמות
ד. יושע בר בום ההוא. ורקייע רומח
לקבלת תורה מן השמיים. וכיסא הכבוד
רומו להשראת השכינה במשכן ונענני
הכבוד. ואלה הג' מתנות שהיו לשראל גם
בנ'. בארכ' בחינתם. ורקייע לחם מן השמיים
מן בוכות משה. ונענני הכבוד בוכות אהרן.
והם בחינתם ג' رجالם גם כן. ועיקר הדבר
רומו לבונית נפש רוח נשמה. שביציאת
מערים והיתה הגואלה בנפש. ובקבלת
התורה קבלו בחינת רוות. ואחר קר הנשמה,
והוגם כי מדריגות משה רבינו ע"ה גוזלה.
אבל אהרן בכח שהחויר בני ישראל
בתשובה וכח מלמעלה עליונה וביתן לו
עבודת ים הקיפורים לפניו ולפניהם בחינות
התשובה והוא בחינת נשמה. ועל זה אמרו
במקום שבעל' תשובה (*עטומדיין) אין
עדקים גמורים יכולין לעמוד. וגזרלה
תשובה שמגעת עד בסא הכבוד⁴. וכן ענני
הכבוד בוכות אהרן. ובזה יובן מחלוקת קרי
שעשה טלית שכלה תכלת⁵. ומה שרבינו
ע"ה אמר שעריכין דוקא חוט של תכלת
שמבחינת תכלת העלונה אין יכולין
להמשיך רק הארחה מועטה וככל' האי
ואול', וקרח לא השיג בחינה זו. ויש לומר
עוד על פ' מתק שכחוב במדרשי' ג' בחינות
קרא לה. בת. אוות'. אם. וקרח אמר נמדצ'
טו, ג' העדרה כולם עזיזים. ושםנו שמת ב' ג'
דריסת ה' אונבי ה' אלקיך⁶. וזה סבור שאין
עליה עליונה לא היו בחטא העגל⁷. נתגאה
ולפי שהלויים לא היו בחטא העגל⁸.

אמנו"ז ל הגדיר בשם הרב מפרישיסחא זל' לראות איך המונוגדים על האידיק בחורדים לדבר עלייו זוקא במדרה המתויקנת עצלו ביזור. כאשר אמרו נמברט ט.ג. ומולוד תחתנשו והכתוב מעיד נמברט י.ג. והאיש משה עניין מאורכו כי ריש להחויסף על דבריו כי על ידי שהיה ברור לו של משה רבינו עלה בענות לבן לא היה חש להתנהג בדברים שהיה נראה לנויר עליו שמתהפך עצמו, כי לא היה מציאות עניין גיאות עצלו ולבן לא היה ניבור בעניין ההמון בחינת העגנות שבו. והכלל בבל דבר עיקר הוא הפנימיות, ועל קrho נאמר (משל י.ה.) ורוכב [גנטיריה קrho] עצמות קנהה כי היה חסר לו הפנימיות. ומה ש ריבינו עלה ואחרון היו הפנימיות הדעת של בני ישראל י.ט' וזה האירו לבן בני ישראל וגונטרומנו במכו שנאמר י.ט' המאור מהזירן למוטב. וקרוח ועדתו נתרכקו בחיזכניות בלבד והוא נראה בכל מעשיהם טובים מאד. אבל אחרון היה נראה איש פשט ובראתו היה לו הפנימיות ועל זה נאמר (הילט ע.ב.) שתוילים בבית זה בחזרות כו'. וזה היה סימן חמטה להדראות כי פנימיות שלו דבק בשורש וזרק כי קוצרתי בעניין זה:

בפסוק (מדבר ט, ט-ט) המעת מכם בר
ואהחרן מה הוא כו'. דאייתא² האמור
קרח (שם א) לעצמו לך. דאייתא² האמור
של שולך ושלך שלך חסיד ושלך שליח ושל
שליח רשות, כי בני ישראל כל אחד מסיטים
לחוברו והחסיד תולה מעשים טובים של
בוכות אחרים. והרשע סבור שככל העולב
ניזון בשביב. וכאשר דראינו בגיאות שמי
עדת קרת. ואחרן אודרבה לא ענה כלום
הוא שלוחן של כל ישראל. וזה שרמו לה' ב
משה רבינו ע"ה המעת מכם כלומר איל'ן
בוחינת עברות הולמים היהת מעד עצמאותך ב
כן ויו' והותר ואדרבה בוכות משה ואחרון
המה ניזונים. ובאמת כל עבדות הכהן
הגדול הוא על ידי הביטול לגמרי לה
יתפרק. ולכן כל העלום כלו תלו' בו כמת
שכתוב³: תוליה ארץ על בילמה (איוב, כ) מ
שהוא באין כמו שבתוכה ואחרן מה הוא
וזו⁴ לדריש מי שבולם פיו בשעת מריבתו
זה נתקיים ממש בגין אהרון שלא היה בול
במריבה זו. ומסתמא אינו יכול להיות בול
פיו רק כשהוא אין ממש. והוא עכמ' הי' עז
העדות על אהרן הכהן. ויתכן לרמות בוק
וירעד זו' (מדבר ט, ה) כי מקרים לא היה נורא
צדקה אהרן עד אחר מחליקת ה' והוא
נסון לשניהם ואחרן עמד בנסינו וקרת ל' צריך
עמד כי באמת המחליקת היה צריך לה' רך
כך שהיה צריך להיות לשם שמים וזה
30 מתקיים כדאייתא בזוהר הקדוש פריש
בראשית⁴ במאמר ידי רקייע וכמו שבכתב
במקום אחר⁵ באורך מזה. ולכן אחרי
נהעלת אהרן. וכמו שבכתב באברהם אב
ע"ה אחר הנסינו (בראשית כג, ט) עתה ירע
כו'. וזה שבכתב (מדבר ט, ה) בוקר ויזדע
ולכן אמר להם כי לא שייך כלל קנאה
אהרן שככל שהוא הbijeshול והו שבח
(מדבר ט, ט) ובקשות גם בלהונת כי לא שייך
כל לבקש בחונה שוה נתין רק למי שא
THONIIL עצמו כלום: